

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 16.

15. AUGUST 1932

4. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Pai Hsiang, Kina.

KINA

Fra str. og br. Fjeld.

Pai Hsiang Hsien, Hopel, N. China, 8. juli 1932.

Kjære venner i Kristus Jesus! Fred!

Tro på Herren, eders Gud, så skal I bli stående! Tro på hans profeter, så skal I ha lykke!

Et velsignet ord talt til folket av Josafat da det drog ut til strid som jo også er like dyrebart for oss som er dratt ut. Ti krigen er ikke eders, men Guds. Således behøver vi ikke å frykte, og redde for den store hop.

Det føles nok så varmt her på sletten just nu under sommervarmen, men Herren har hjulpet til idag og ved hans nåde vil han hjelpe oss igjennom, også denne sommer.

Det har regnet litt så folket er kommet over den travleste tid med såing av sitt land, og således var ikke så få av landsbyfolket inne til møte her på søndag. Vi var jo også ute til to landsbyer hvor man har hatt regelmessige møter den siste vinter og fortsetter fremdeles. Selv om det var nok så varmt velsignet Herren oss så vi kjente det riktig dyrebart å frembære livets ord, Halleluja! Israels Gud lever enn idag, og han vedkjenner sig det folk som tror på ham midt under den rastløse og vantroens tid som vi lever under, ja hvor den syke menneskeslekt som lider av syndens forskrekkelige sykdom der kommer tilsyne på mange måter, og som kun lages ved mottagelsen av Kristus som den av Faderen åpenbarte frelsens vei. Avguderiet gjør jo krav på sine offere, og de mange ting som følger med uvindhet og vantro., der er forbund det til deres måte å dyrke disse stumme guder som man finner over alt hvor man ferdes i dette land. Mange er falleferdige og ser ynkerverdige ut.

Oplumens fordervende og ruinerende makt gjør også krav på sine offere, og de som blir slaver under den last, som i et så stort mon har gjennemtrent dette folk, gjør sig skyldig i mange ting for å skaffe penger for å slukke sin tørst. Vi kjenner tilfeller hvor både hjemmet blir oppløst, barna solgte eller kommer bort fra foreldrene, og hustruer blir overlatt til en annen mann mot erstatning for penger der går med for å slukke den forferdelige trang etter den ruinerende herre man drives av. Usædelighuset åpner sin vide favn og mange er deres offere, også noen som uforskyldte fra barndommen blir et bytte for dets fryktelige slaveri. Ja, i sannhet, her kommer syndens sykdom til syne på mange forferdelige måter som

Trekk fra den evangeliske vekkelse i Ukraine.

ikke kan skjules, men fører folket ned mot en evig fortapelse.

Derfor er det en trang i vår sjel etter å bringe dem sannheten om ham som kom for å frelse fra synd og bringe kraft og seier over syndens makt inn i deres liv som mottar sannhetens evangelium. Halleluja! Og vi priser Gud for hver sjel som åpner sitt hjerte for evangeliet og overgir sig til Gud.

Den siste søndagen i april hadde vi gleden av å begave trettentstykket med Kristus i dåpens grav, og etter siste søndags møte var der fire av brødrene i forsamlingen som bad om hver sin pakke med evangelier, da de vilde benytte sin fritid til å sprede bibelskrifter og vidne for sine medmennesker om hvad Gud hadde gjort for dem. En av dem har lit av dårlig syn i mange år, men Jesus har åpnet hans åndelige øine og også hans legemlige så han kommer flittig på møtene. Han har den siste vår spredt ikke så få bibelskrifter. All ære til Jesus.

Skal også du som leser disse linjer og har erfaret Guds godhet imot dig være med å bringe dette folk en hjelpende hånd, idet du kaster ut regningsbøiene så noen om mulig kan bli hjulpet mens det enn heter idag?

Vi vil også hermed bringe vår hjerteligste takk til vennene for all eders hjelp i det svunne. Til idag har Herren hjulpet og i tro på hans navn fortsetter vi etter den nåde som han gir, og vil vi således særlig bli innesluttet i eders bønner.

Hjertelig hilsen,

Kari og Jens Fjeld.

UKRAINE

Som en guddommelig, mektig livsstrøm har nu snart i ti år evangeliet banet sig vei gjennom Vest-Ukraine (i lille Polen), og tross Sovjets forfølgelser seirer det også hinsides den polsk-russiske grense i det egentlige Ukraine i den ene by og landsby etter den annen. Og Herrens menighet må synges med fryd: «Denne er dagen som Herren har beredt — la oss fryde og glede oss på den.» (Sal. 118, 24). Ti uten menneskepropaganda, ja, uten planlagt misjonsarbeide, er det skjedd; man syntes disse «tremennesker» var aldeles uimottagelige. Det er så avgjort Herren selv, der har beredt denne forunderlige evangeliske vekkelse iblandt disse ortodoks-katolske folk, eller, som det rettere må kalles: denne evan-

geliske reformasjon — i et slavisk folk på ca. 35 millioner sjeler på et landområde av 850,000 kvadratkilometer, som tross Versailles og Wilson er delt mellom 4 makter.

I tilknytning til en tidligere artikkel vil vi berette om ny korsseire derute i det siste års tid. Som hin første pinse er også disse åndslivets frembrud svar på bønn. Uke etter uke og åten etter åten samledes de unge menigheter i det nye kirkeårs begynnelse til fellesbønn og bibeltimer. Selvfølgelig var de katolske kirker lukket for disse «kjettere» men venner i by og på land åpnet deres stuer — eller eneste stue — og da de snart overfyltes, måtte som i Kapernaum, hvor Herren heilbredte den verkbrudne, store stuer skare ta plass utenfor i rusk og snefog og lytte gjennom vinduene, medmindre det med store ofre av disse krigsherjede småfolk var lykkedes dem å ferdigbygge et kapell til deres gudstjenester. Her samledes de så — i småkirker eller bondestuer — til bønn og evangeliets forkynnelse på deres modersmål, til salmer lovsange og åndelige viser, og hvert sted sluttet bedeukene med nadverfest, hvori 100—200 av disse unge i troen deltok for å styrkes i kampen for evangeliet.

Som overalt, hvor evangeliet seirer, er Rom motstanderen. En kontrareformasjon gjennemføres metodisk fra Roms dyktige misjonsprester, som ut fra de større byer som center foranstalter «korstog» mot disse «kjettere», selvfølgelig ikke med vold og drap, men med korsprosjeksjoner, og efter en sådan «misjonsjok» planter man, førenn korstoget drar annetsteds hen, et kjempetjekors foran den katolske hovedkirke, bestenker plassen med vievann, og her kneier så katolikkerne i bøn mot vekkelsen, men de vet jo ikke hvad de gjør. En dag rettet en katolikk på et sådant sted det hånende spørsmål til sin evangeliske nabo: «Ser du korset der foran vår kirke? Hvor vil I reise Eders kors, når I ingen kirke har?» Og den evangeliske mann svarer sindig og alvorlig: «Vi har Kristi kors reist i våre hjertel!»

Ikke minst blandt de myldrende barneskarer derute vinner evangeliet innpass, særlig ved den evangeliske søndagsskole; men om mandagen i den katolske skole stedes de til forhør for den katolske lærer eller prest, og da betyder det overlatt, hvis de er evangeliet tro. Talende er følgende opplevelse: «I må ikke gå til de evangeliske møter og høre denne herre!» «Vi hører ikke denne herre,» svarer barna, «men hvad den

hellige skrift sier oss.» — «Den skritt, de evangeliske har, er ikke hellig, den har de selv skrevet.» Og den 9-årige Ivan spør kjekt og kvikt den katolske prest: «Er den ikke hellig, Er da kanskje denne St. Nikolaus, som vår snekker lager av tre, og som tilbedes i den katolske kirke, hellig?» Men det kostet den lille Ivan svar straff, og dog lar de små beklennere sig ikke forskrekke. Ja, her og der ser man uten for folkskolene søndagsskolebarn ved posten, hvor de med vann og klut søker å stanse det neseblod de fikk i timen efter mishandling, fordi de frimodig bekjente deres tro.

Men just gjennom forfølgelsen vokser ordet og dets makt over mennesker. I byen Antoniowska, ca. 30 km. øst for Stanislav (det evangeliske livs midtpunkt), har man av en jøde kjøpt den gamle kro, hvor fordom Ukrainerne drakk op alt, men hvor nu to storstuer er innrettet til gudstjeneste og i bedeuken var fylt til trengsel. For mange katoliker var det en forargelse, at de samledes til bønn i et for så vanhelligt rum; men de evangeliske brødre svarer: «Vi er tvertimot glade derfor og kaller det for et stort Guds under, at det hellige evangelium idag kan forkynnes just der, så at det nettopp derfra lyser klart, hvor djevelen før med brennevin behersket vårt arme folk og holdt det nede i mørket!» Ja, i selve Zarnawica, Østgalizienes berømteste valfartssted, hvortil der fordom 12 ganger årlig foranstaltes store valfarter med ganske middelalderlig avladsandel, begjærer man nu evangeliet forkynt, og en ganske ung, evangelisk menighet er ved å dannes der. Det gjelder også Maniawa, hvis munke tappert verget sig mot Rom; men på keiser Josef II's befaling blev klostret lagt øde. Også her var klosterruinene et berømt valfartssted, hvortil titusener i begynnelsen av juli strømmet for å kjope avlad; men nu har evangeliet vunnet seir, og just Maniawa er blitt et åndelig midtpunkt i Østgalizien.

Ja, «av Heren er det beredt,» ved hans And's makt er Kristi kors plantet i det folks hjerte, og det under store trengsler. Og det gjelder utbredelsen av evangeliet i det Østen som nu beherskes av den gudløse bolsjevisme, og uten tvil er det ukrainske folk den bro, ad hvilken Guds ords sannhet kan trengre frem like til Kaukasus og Volga. «Mens,» slutter den evangelisk-ukrainske, før katolske pastor Theodor Jartschuk, «hvem hjelper oss her i Østen mot den mektig fremtregende katolis-

me på den ene side og mot den ateistiske bolsjevisme på den annen side, så at evangeliet fremdeles kan kjempe sig seirrikt frem?»

TROEN

Tro vil ikke bli uten prøvelse. Isaks liv som var gitt av Gud og mottatt ved tro, måtte dog hengis til doden. Den salige følelse av Andens gjerning i oss, som Gud skjener, forsvinner ofte og lar oss tilbake maktelose og tomme, men dette skjer kun for at vi kan få den dobbelte lærdom innskjerpet, at en levende tro kan fryde sig i den levende Gud, også når alle følelser og erfaringer synes å motti løftet, og at Kristi liv kun åpenbares i oss i samme forhold som hans død virker i oss, og vi i vår svakhet og intethet ser op til ham. Kun i samme grad troen vokser, kan vi motta Anden i fullere og dypere mål. Men den tro som hver dag venter efter den levende Gud, og som stadig mere lydhør for hans vilje og rede for hans tjeneste helt overlater sig til ham, mottar Andens forfjeltelse.

Rettfærdiggjørelsen.

Grev Cairns siste ord på dodsleiet var: «Rettfærdiggjørelse ved troen har vi fred med Gud ved vår Herre Kristus. Vårt eneste mål skulde være å avlegge vidnesbyrd om vår kjærlighet til ham. Gud hjelpe oss alle å leve og do i denne tro for Jesu Kristi skyld.»

India et meget religiøst land.

Hvor finner en så meget gudsdyrkelse og så mange offer som i India? skriver en misjonær. Alle er de religiøse, fra den dannede hindu som front boier sig for solen og synger vers av Gita eller Raruajon, ned til den stakkars urene kastelose mann hvis religion oftest består av demoudyrkelse og magi. Deres bønner og offer — også de dannedes — er dog bare dode ceremonier, hvis nedarvede former må følges noaktig om de skal ha nogen betydning. Begås en eneste feil i ordlyden, ansees bonnen og ofret uten virkning. Deres bønner er således magisk virkende formler. En bønn født av hjerteden, et hjertes utgylelse for Gud, er i de aller fleste tilfelle noget ukjent. Et hjertes fortrolighet og fortrostring til Gud er også ukjent for den ikke-kristne. Alt er stagnasjon og død formalisme.

Da Diogenes engang blev spurt om hvilket dyrs bitt var farligst, svarte han: «Mener I ville dyr, da er det baktalernes; men mener I tamme, da er det smigrernes.»

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opptegnelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Misjonens.

Fra br. og str. Fjelds misjonsfelt.

Det er ikke ofte vi hører fra br. og str. Fjeld og det er under tiden vi blir spurt om vi hører noe fra dem. Til Herrens ære kan det sies, at Gud vedkjener sig deres arbeide. (Se brev I side.)

De ventur på hjelp i arbeidet, da det sårt trenges. «Hosten er stor og arbeiderne få. Be hostens herre drive arbeidere ut i sin høst.»

Da Fjelds var hjemme forrige gang stanset de i Sarpsborg en lengre tid og Gud brukte dem til sjeldne frelse. Vi lærte å kjenne dem som trofaste og helstøpte arbeidere i Guds rike. Deres kasserer Br. Aarmo, Ski, synes det kommer lite inn til dem og når vi ser på hvad der er inkommet må vi be Guds folk våkne op for sitt ansvar. Hvis Gud har gitt dig timelige midler og du er i tvil om hvor du bør sende dem så kan de trygt sendes til dette arbeide i Guds rike.

Kassereren K. Aarmo, (Boks 155, Ski) vil med glede ta imot og sende det.

Husk adressen og la det ikke bare bli med tanken, men la det bli handling.

PA HANS HJERTE

Idet apostelen formaner oss til å kaste all vår bekymring på Herren, fortsetter han: «Ti han har omsorg for dere». Den bokstavelige mening av denne herlige tekst er: «Ti han har eder på sitt hjerte». Den veldige Gud, som styrer verdnerne, har på sitt hjerte dig og mig, fattige syndere. Våre byrder er for ham lette som en fjær. Han kjenner oss, og han kommer i hu at vi er stov. Som en far forbarmer sig over sine barn, forbarmer Herren sig over oss svake små. Han sier til oss: «Gi mig eders byrder! legg den på mig.» Han som våket over barnet Moses da han lå i rørkisten blandt sivene i floden. Han som fylte enkens tomme oljekrus. Han som holdt vakt over Peter da han sov i fengslet, og som førte Paulus frelst gjennom stormen. Han sier til dig og mig: «Kast dine bekymringer, dine sorger på mig, ti jeg har dig på mitt hjerte!» Hvilke dårer er vi da ikke at vi selv vil bære våre byrder i stedet for i barnlig tillit å overgi dem til Gud.

O, min Gud og Fader! Lær mig fullere å leve mig inn i denne store, nåderike visshet, at du har mig på ditt hjerte!

Andens gaver.

Ukjente tunger, ukjente virkninger, ukjente mysterier! De, som er utenfor, kjenner intet til dem. Det er hemmeligheter, det er dårskap for dem. Og man blir irritert over alt det, som man ikke forstår. Det er derfor at den uerfarne nyfrelste har så meget lettere ved å gå inn i denne «Andens vekkelse»; ti dens velsignelse er skjult for de vise og forstandige og åpenbart for de umyndige.

Løegene anbefaler visse medikamenter til å oplyse det menneskelige system, fordi slettet og jaget er så overveidende i disse dage. Og uen som taler i fremmede tunger under Hellig Andens innflytelse, er i besiddelse av et kraftig oplysningsmiddel. Han oppbygger og styrker sig selv, og det utvenges. Svaret og jaget i det anelige er så overveidende i disse dager. Andens nådegaver er de siste tiders middel for de siste tiders behov.

Det er Guds tanke at enhver kristen selv skulde oppbygges og derved være med til å oppbygge Guds menighet; ti disse to suser står i nøieste forbindelse med hinannen.

Tungetaler var «neget virksom i den korintiske menighet; men Paulus overgikk dem alle. Har våre dager kristne råd til å undvære det, som var en så dyrebar velsignelse for apostelen selv?

«Det er ikke for våre dage», sier man. Man kunde like så godt si, at frelse og helliggjørelse ikke er for våre dage, som å si, at Hellig Andens fylde og de dermed følgende virkninger og overordentlige utslag ikke hører vår tid til. Er synd heller ikke for våre dage? Ja, der er jo også de kristne som påstår, at der ingen djævel finnes i disse siste dage. Tenk å fornekte hans eksistens. Som er årsak til så megen synd i vår tid. Og tenk å fornekte de velsignelser, som gjør de kristne levende og sterke! Mange kaller denne siste åndsutgydelse for «tungetalerbevegelsen». Enhver upartisk, ærlig søker vil kunne få utallige beviser for at Gud er i denne åndsutgydelse.

Det er en alvorlig sak å gi en vekkelse, sendt av Gud, smednavn, når Guds eget ord sier oss, at Gud selv i de siste dage vil utgyde sin And over alt kjød, så hans søner og døtre skal profetere.

Ved å forkaste den Hellig And og det, som han bringer med sig, når han tar bolig i et menneske, forkaster de kristne et våben, nei, en hjelp, en kraft, som er aldeles uundværlig i denne spesielt vanskelige og farlige tid.

«Den der taler i tunger, oppbygger sig selv.» Er du så sterk, at du kan undvære denne oppbyggelse? Tal med Gud om det.

«Forbyd ingen å tale i tunger», skriver apostelen Paulus. Og den befaling gjelder også idag. «Jeg takker Gud, at jeg taler mere i tunger enn I alle.»

Hvis du ønsker å ligne Paulus, så la ikke hånt om de nådemidler, han brukte til sin oppbygelse.

(Fra dansk).

En opmuntrende hilsen.

En av våre kommisjonærer skriver bl. annet:

Det går bare bra med bladene. Det blir flere som kjøper dem, så denne gang må jeg be dere sende 5 blade mere. Det er riktig gode blade og mange er interessert i «Røsten», da den er så upartisk. Jeg synes det er en glede å bringe

ge bladet omkring. La oss gjøre det gode. Gud skal lønne i sin tid. Ja må Gud velsigne dere i arbeidet for Herrens sak og fremdeles styrke eder. Striden er Herrens. Hilser eder med Jak. 3, 17—18.

FRA TJØMØ

Idet jeg har gledet av å overende dere endel nye abonnenter vil jeg samtidig sende en liten hilsen herfra.

Det var i januar i år jeg av Guds And blev ledet hertil for å ha noen moter hos de frie venner i Betanania og da Gud i sin nåde gjorde det sån at en stor folkeskare søkte motene og vi fikk be med søkende sjele blev jeg her hele 6 uker med mote omtrent hver dag. Det blev en opmuntrende tid for vennene og mig personlig og vi takker Herren for hvad han gjorde. Selvfølgelig var også her de fire slags sodejord tilstede og ikke alt blev bestående. Men en levning efter nådens utvelgelse er også her bevart og det er meget å takke Gud for.

Først i mai måned var det jeg kom hertil for annen gang og siden er jeg blitt her. Det var jo en meget vanskelig tid for motene da alle hadde det travelt med jorden, men vi lot oss ikke hindre av det, men både ivær og i hele sommer har vi drevet på i Betanania som det skulde være den beste virketid og vi har hatt godt besøkte moter. En og annen av Herrens vidner har også denne tid besøkt oss. Således hadde vi straks efter pinsen besøk av br. Evenstad. Han stanset her en uke og var oss til stor velsignelse. Særlig blev misjonssaken lagt varmt på våre hjerter og fiere ting han fortalte fra sitt lange virke i Afrika var både opmuntrende og interessant å høre. Et misjonsmøte blev den uke holdt for misjonærinne Margit Haraldsen, Afrika og offeret til henne innbragte 150 kroner. Du er velkommen igjen br. Evenstad. Og jeg er også Gud takknemlig for den uken vi fikk være sammen.

Efter Evenstad fikk vi besøk av misjonær Svendberg og hustru. Det blev bare tre moter men det var deilige stunder og friske vidnesbyrd gav Herren de begge og det blev til styrke og vederkvæelse for vennene. Det var misjonærer som gjorde et solid og godt inntrykk på vennene og da de sa vi fikk nok aldri mer se deres åsyn, da deres vei nu går til India igjen og Jesus antagelig snart kommer for å hente sine følte vi noe av de samme som de eldste i Efesus da de for siste gang så Paulus og skulde skilles fra ham da hans virke blev henlagt til andre steder. De falt han om halsen og gråt. O vidunderlige Andens samfund. Herlige dag da vi for altid skal møtes og aldri skilles. Gud velsigne deres arbeide i India. Det vil vi være med å be om.

Søndag 4. juli hadde vi dåp på Mågerø og det fortonet sig nærmest som et stort stevne. Der kom venner fra Larvik, Tjølling, Sandefjord, Tønsberg, Netterø og flere andre steder. Det var 8 lykkelige sjele som skulde begraves med Herren.

Kl. 3 skulde vi samles ved stranden ved Losbyrøgen.

Allerede før tiden vrimlet det av motorbåter på fjorden og fjellknattene var ganske klædte av mennesker. Der var sikkert 1000 mennesker samlet. Apent og godt var der og tale evangeliet til den store forsamling. De som skulde døpes avla frimodig sine vidnesbyrd. Den første som gikk i vannet var en ung broder Jens Jensen. Denne ungdom var for ca. 3 år siden utsatt for et ulykkestilfelle på hvalfangst idet han fikk blodforgift i det ene ben. Hans liv svevet lenge mellom liv og død og doktoren hadde 3 gange kott sagen for å amputere foten men de anså patienten for dårlig. Dette var Guds styrelse. I denne tilstand var Jens urefrelst, men det bidro til at Kristus kom inn i hans liv, og nu er han frisk både i kropp og ånd og benet fikk han også beholde, priset være Jesus. Der var hellig alvor over hver dåp tross den store brokete forsamling.

Fotografiapparater knippet flittig rundt oss men over oss var Guds velbehag og vi følte en dyp fred og glede i våre hjerter ved å gjøre Guds vilje. Det var 2 brødre og 6 søstre som blev døpt denne gang. Efter dåpen samlede vi til fest og stor var da skaren som lovet Gud for den nåde som var blitt dem til del i Kristus Jesus. Til søndag 24. juli skal vi ha fest med dåp hos br. Solberg på Vieland. Flere har meldt sig til dåp igjen deriblandt også br. Solberg. Hans hustru blev døpt da vi hadde dåp på Maagerø. Gud skal ha takk for den tilvekst her er blitt til forsamlingen denne tid. Alt tyder på Gud skal føde frem en frisk god forsamling som vil bli et kjært åndelig hjem for vennene. Dette blir min siste søndag her for denne gang efter vel 4 måneders virke her i år.

Det er hos los Johansen jeg hele tiden har hatt mitt herberge. Fra samme gjestfrie hjem fikk også min hustru med begge barna innbydelse til ophold mens jeg virket her i sommer og fra 10. juni har jeg vært her med hele familien. Vi er blitt som hjemme blandt vennene her og det har vært en deilig sommer for oss som sent eller aldri vil glemmes. Så står igjen høstens virke for oss. Som aldri før ser alt brokete ut omkring oss. Det er krig og rykter om krig. Folk og land kommer i strid med sig selv og alt synes som en kokende gryte. Men for oss Guds folk er der et fast feste i Kristus Jesus, så intet kan skade oss, priset være hans hellige navn. Så fortsetter vi med å forkynne korsets evangelium og ber Gud om den Hellig Andes kraft og styrke dertil. Han vil også veilede og føre sin sak frem på sin egen måte.

Mågerø den 22. juli 1932.
Broderligst
Hans Wennesland.

En av Guds juveler.

For noen år siden avla en kjent evangelist et besøk på et dr. Barnardos barnehjem, og da de nærmet sig en seng, hvor en gutt lå meget syk anmodet dr. Barnardo ham om så varvesom som mulig å si gutten at han hadde noen få timer tilbakeløve i.

Beveget la den varmhjertige evangelist sin hånd blidt på den døende gutts panne, og idet han kjærlig så ham inn i ansiktet sa han: «Sonn, du er meget syk.» «Ja, men jeg vil snart bli frisk igjen,» svarte gutten.

«Evangelisten spurte om han hadde bemerket den annen barn som stod hos ham.

«Ja, det er dr. Barnardo.»

«Ja, og han har bedt mig si at du bare har noen få timer til bake å leve i.»

Til evangelistens overraskende strålte guttens ansikt, og han utbrøt:

«Jeg går da til himlen, hvor å dri nogen skal være syk.»

«Hvorfor tenker du å spurte ham der, gutten min,» spurte evangelisten.

«Jeg tenker ikke at jeg kommer der, for jeg er sikker på at dr. Barnardo døde for mig.» led å triumferende svar.

Denne gutt hadde aldri kjent sin far, men hadde ledsaget ham mor når hun gikk rundt og let til velkommen. Han hadde med til et usselt losjium, han under et bord for at han kjente de døder og siden hadde han kjente seg henne. Men dr. Barnardo fant ham, bragte ham til barne hjemmet, hvor han fikk et sted og kom i en seng.

«Denne dame,» sa gutten, ble hun pekte på en sykepleierske som fortalte mig om Jesus, og hun har frelst mig! Jeg skal snart være i himlen, og der skal jeg bli en syk mere.»

Lenne fattige gutt gledet sig i å forlate denne syndens, sorgens og smertenes verden, for alltid være sammen med Jesus, som uendelig meget bedre. Kort tid han blev kalt hjem, bad han om kepleiersken om å synges barnsang med sig:

«Når han kommer, når han kommer å samle juveler, stå det kjære dyrekjøpte engang i sin favn —»

Men da de kom til linjen: «Til sitt rike vil han samle her sine perle han innvart,» sviktet hun også å stemme og nogen sekundert efter og hun var han hentet hjem av den gode hyrde, for å bli for evig hos sin frelser i det land som ikke herjes av den gen sykdom, sorg eller dod. Av nåde.

Denne gutt fra Londons gat vist oss var ikke redd for å do, ennskjønt han visste at han var en syndig. Ut fra Guds hellige ord var det, les sagt ham at ved tro på Jesus Kristus kunde han bli frelst, at han trodde Guds ord barnlig enfoldig, og han var forvisset at at han gikk hjem til himlen, for Jesus var dod for ham. Jesu Kristi dod er oss en garanti for veien til Guds faderfavn er åpen og at han vil motta

«hver en synder som i troen står i hans favn; da som morgens stjerner de klart skulde stråle i hans krone for evig og prise hans navn.»

Venne
avholdes på L
dag og søndag
Predikende b
der ønsker å
geres bedes
Tvetter, Klom
br. Ludv. Jan
gr. 13.
Velkomstm
kl. 8.

Bredsbryter
Mote ... ..
Friluftsmø
8 aftn.
Kaffe og k
vann fåes k
Velkomme
For f
Joh. Martin

Bethani
Hoststevne
ne 3—5. se
fest lerdag
de brødre, s
oss bedes til
G
H

SPRED
Stevnet i yt
Lørdag aft
dets venner
med noen ti
let til velkom
del måtte j
ne om hvem
pinsefesten
de alle sam
vår felles t
resultate i
person måt
Søndag
de fleste d
på farten,
Hobøl. Nå
som hadde
for dagen,
vi i lovsan
Br. Tho
net stevne
103, 1—5.
J. Soren
1, 1—8: 3
med all å
stus Jesu
velsignels
stå det h
Undert
12. I bes
oine, hv
sen i Jes
også å f
for og n
benytte
for frels
Br. S
Av nåde
vist oss
må takk
Br. S
det, les
trov
tas, at
å frels
være n
her i v
O. F
vidnes
eder s
levend
Nes
Thiv
Matt.
Br
fortsa
var b
der o

MISJONS-RØSSEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Misjon.

Fra br. og str. Fjelds misjonsfelt.

Det er ikke ofte vi hører fra br. og str. Fjeld og det er under tiden vi blir spurt om vi hører noe fra dem. Til Herrens ære kan det sies, at Gud vedkjenner sig deres arbeide. (Se brev 1. side.)

De venter på hjelp i arbeidet, da det snart trenges. «Hosten er stor og arbeiderne få. Be hostens herre drive arbeidere ut i sin host.»

Da Fjelds var hjemme forrige gang stanset de i Sarpsborg en lengre tid og Gud brukte dem til sjels frelse. Vi lærte å kjenne dem som trofaste og helstøpte arbeidere i Guds rike. Deres kasserer br. Aarmo, Ski, synes det kommer lite inn til dem og når vi ser på hvad der er innkommet må vi be Guds folk våkne op for sitt ansvar. Hvis Gud har gitt dig timelige midler og du er i tvil om hvor du bør sende dem så kan de trykt sendes til dette arbeide i Guds rike.

Kassereren K. Aarmo, (Boks 155, Ski) vil med glede ta imot og sende det.

Husk adressen og la det ikke bare bli med tanken, men la det bli handling.

PA HANS HJERTE

Idet apostelen formaner oss til å kaste all vår bekymring på Herren, fortsetter han: «ti han har omsorg for dere». Den bokstavelige mening av denne herlige teksten er: «Ti han har eder på sitt hjerte». Den verdige Gud, som styrer verdnerne, har på sitt hjerte dig og mig, fattige syndere. Våre byrder er for ham lette som en fjer. Han kjenner oss, og han kommer i hu at vi er stov. Som en far forbarmer sig over sine barn, forbarmer Herren sig over oss svake små. Han sier til oss: «Gi mig eders byrder! legg den på mig.» Han som våket over barnet Moses da han lå i rørkisten blandt sivene i floden. Han som fylte enkens tomme oljekrus. Han som holdt vakt over Peter da han sov i fengsel, og som førte Paulus frelst gjennom stormen. Han sier til dig og mig: «Kast dine bekymringer, dine sorger på mig, ti jeg har dig på mitt hjerte!». Hvilke dårer er vi da ikke at vi selv vil bære våre byrder i stedet for i barnlig tillit å overgi dem til Gud.

O, min Gud og Fader! Lær mig fullere å leve mig inn i denne store, nåderike visshet, at du har mig på ditt hjerte!

Andens gaver.

Ukjente tunger, ukjente virkninger, ukjente mysterier! De, som er utenfor, kjenner intet til dem. Det er hemmeligheter, det er dårskap for dem. Og man blir irritert over alt det, som man ikke forstår. Det er derfor at den uerfarne nyfrelste har så meget lettere ved å gå inn i denne «Andens vekkelse»; ti dens velsignelse er skjult for de vise og forstandige og åpenbart for de umyndige.

Løgene anbefaler visse medikener til å oppleve det menneskelige system, rordi slitet og jaget er så overveldende i disse dager. Og uen som taler i fremmede tunger under Hellig Andens innflytelse, er i besiddelse av et kraftig oppvinningsmiddel. Han oppbygger og styrker sig selv, og det utvenges slitet og jaget i det andelige er så overveidende i disse dager. Andens nådegaver er de siste tiders middel for de siste tiders behov.

Det er Guds tanke at enhver kristen selv skulde oppbygge Guds menighet; ti disse to suser står i nøieste forbindelse med hinanden.

Tungetalen var væget virksom i den korintiske menighet; men Paulus overgikk dem alle. Han våre dages kristne råd til å undvære det, som var en så dyrebar velsignelse for apostlen selv?

«Det er ikke for våre dage,» sier man. Man kunde like så godt si, at frelse og helliggjørelse ikke er for våre dager, som å si, at Hellig Andens fylde og de dermed følgende virkninger og overordentlige utslag ikke hører vår tid til. Er synd heller ikke for våre dager? Ja, der er jo også de kristne som påstår, at der ingen djevel finnes i disse siste dager. Tenk å fornekte hans eksistens, som er årsak til så megen synd i vår tid. Og tenk å fornekte de velsignelser, som gjør de kristne levende og sterke! Mange kaller denne siste åndsutgydelse for «tungetalerbevegelsen». Enhver upartisk, ærlig søker vil kunne få utallige beviser for at Gud er i denne åndsutgydelse.

Det er en alvorlig sak å gi en vekkelse, sendt av Gud, smedens navn, når Guds eget ord sier oss, at Gud selv i de siste dager vil utgyde sin And over alt kjød, så hans søner og døtre skal profetere.

Ved å forkaste den Hellig And og det, som han bringer med sig, når han tar bolig i et menneske, forkaster de kristne et våben, nei, en hjelp, en kraft, som er aldeles uundværlig i denne spesielt vanskelige og farlige tid.

«Den der taler i tunger, oppbygger sig selv.» Er du så sterk, at du kan undvære denne oppbyggelse? Tal med Gud om det.

«Forbyd ingen å tale i tunger,» skriver apostelen Paulus. Og den befaling gjelder også idag. «Jeg takker Gud, at jeg taler mere i tunger enn i alle.»

Hvis du ønsker å ligne Paulus, så la ikke hånt om de nådemidler, han brukte til sin oppbygelse.

(Fra dansk).

En opmuntrende hilsen. En av våre kommisjonærer skriver bl. annet:

Det går bare bra med bladene. Det blir flere som kjøper dem, så denne gang må jeg be dere sende 5 blade mere. Det er riktig gode blade og mange er interessert i «Røsten», da den er så upartisk. Jeg synes det er en glede å bringe

ge bladet omkring. La oss gjøre det gode. Gud skal lønne i sin tid. Ja, må Gud velsigne dere i arbeidet for Herrens sak og fremdeles styrke eder. Striden er Herrens. Hilsner eder med Jak. 3, 17—18.

FRA TJØMØ

Idet jeg har gledet av å oversende dere endel nye abonnenter vil jeg samtidig sende en liten hilsen herfra.

Det var i januar i år jeg av Guds And blev ledet hertil for å ha noen moter hos de frie venner i Betanias og da Gud i sin nåde gjorde det sån at en stor folkeskole søkte motene og vi fikk be med 6 uker med møte omtrent hver dag. Det blev en opmuntringstid både for vennene og mig personlig og vi takker Herren for hvad han gjorde. Selvfølgelig var også her de fire slags sejdord tilsted og ikke alt blev bestående. Men en løvning efter nådens utvælgelse er også her bevart og det er meget å takke Gud for.

Først i mai måned var det jeg kom hertil for annen gang og siden er jeg blitt her. Det var jo en meget vanskelig tid for motene da alle hadde det travelt med jorden, men vi lot oss ikke hindre av det, men både ivær og i hele sommer har vi drevet på i Betanias som det skulde være den beste virketid og vi har hatt godt besøkte moter. En og annen av Herrens vidner har også denne tid besøkt oss. Således hadde vi straks efter pinse besøk av br. Evestad. Han stanset her en uke og var oss til stor velsignelse. Særlig blev misjonssaken lagt varmt på våre hjerter og flere ting han fortalte fra sitt lange virke i Afrika var både opmuntrende og interessant å høre. Et misjonsmøte blev den uke holdt for misjonærinne Margit Haraldsen, Afrika og offeret til henne innbragte 150 kroner. Du er velkommen igjen br. Evestad. Og jeg er også Gud takknemlig for den uken vi fikk være sammen.

Efter Evestad fikk vi besøk av misjoner Svendberg og hustru. Det blev bare tre moter men det var delige stunder og friske vidnesbyrd gav Herren de begge og det blev til styrke og vederkveelse for vennene. Det var misjonærer som gjorde et solid og godt inntrykk på vennene og da de sa vi fikk nok aldri mer se deres åsyn, da deres vei nu går til India igjen og Jesus antagelig snart kommer for å hente sine følte vi noe av de samme som de eldste i Efesus da de for siste gang så Paulus og skulde skilles fra ham da hans virke blev henlagt til andre steder. De falt ham om halsen og gråt. O vidunderlige Andens samfund! Herlige dag da vi for alltid skal møtes og aldri skilles. Gud velsigne deres arbeide i India. Det vil vi være med å be om.

Søndag 4. juli hadde vi dåp på Mågerø og det fortonet sig nærmest som et stort stevne. Der kom venner fra Larvik, Tjølling, Sandefjord, Tønsberg, Notterø og flere andre steder. Det var 8 lykkelige sjeler som skulde begraves med Kristus ved dåpen til døden.

Kl. 3 skulde vi samles ved stranden ved Losbyggen.

Allerede for tiden vrimlet det av motorbåter på fjorden og fjellknattene var ganske klædte av mennesker. Der var sikkert 1000 mennesker samlet. Apent og godt var der og tale evangeliet til den store forsamling. De som skulde depeps avla frimodig sine vidnesbyrd. Den første som gikk i vanne var en ung broder Jens Jensen. Denne ungdom var for ca. 3 år siden utsatt for et ulykkestilfelle på halvlangt idet han fikk blodforgift i det ene ben. Hans liv svevet lenge mellom liv og død og doktoren hadde 3 gange kott sagen for å amputere foten men de anså patienten for dårlig. Dette var Guds styrelse. I denne tilstand var Jens ufrelst, men det bidro til at Kristus kom inn i hans liv, og nu er han frisk både i kropp og ånd og benet fikk han også beholde, priset være Jesus. Der var hellig alvor over hver dåp tross den store brokete forsamling.

Fotografiapparater knippet flittig rundt oss men over oss var Guds velbehag og vi felte en dyp fred og glede i våre hjerter ved at gjøre Guds vilje. Det var 2 brødre og 6 søstre som blev døpt denne gang. Efter dåpen samledes vi til fest og stor var da skakten som lovet Gud for den nåde som var blitt dem til del i Kristus Jesus. Til søndag 24. juli skal vi ha fest med dåp hos br. Solberg på Vieland. Flere har meldt sig til dåp igjen deriblandt også br. Solberg. Hans hustru blev døpt da vi hadde dåp på Maagerø. Gud ska' ha takk for den tilvækt her er blitt til forsamlingen denne tid. Alt tyder på Gud skal føde frem en frisk god forsamling som vil bli et kjært åndelig hjem for vennene. Dette blir min siste søndag her for denne gang efter vel 4 måneders virke her i år.

Det er hos los Johansen jeg hele tiden har hatt mitt herberge. Fra samme gjestfrie hjem fikk også min hustru med begge barna innbydelse til ophold mens jeg virket her i sommer og fra 10. juni har jeg vært her med hele familien. Vi er blitt som hjemme blandt vennene her og det har vært en deilig sommer for oss som sent eller aldri vil glemmes. Så står igjen hostens virke for oss. Som aldri før ser alt brokete ut omkring oss. Det er krig og rykter om krig. Folk og land kommer i strid med sig selv og alt synest som en kokende gryte. Men for oss Guds folk er der et fast feste i Kristus Jesus, så intet kan skade oss, priset være hans hellige navn. Så fortsetter vi med å forkynde korsets evangelium og ber Gud om den Hellig Andes kraft og styrke dertil. Han vil også veilede og fore sin sak frem på sin egen måte.

Mågerø den 22. juli 1932. Broderligst Hans Wennesland.

For noen år siden avla en kjent evangelist et besøk på et dr. Barnardos barnehjem, og de nærmet sig en seng, hvor en gutt lå meget syk anmodet barnardo ham om så værre som mulig å si gutten at han hadde nogen få timer tilbake leve i.

Beveget la den varmherjede evangelist sin hånd blid på døende gutts panne, og idet han kjærlig sa ham inn i ansiktet: «Sønn, du er meget syk.» «Ja, men jeg vil snart bli frisk igjen,» svarte gutten. «Evangelisten spurte om han hadde bemerket den annen her, som stod hos ham.» «Ja, det er dr. Barnardo.» «Ja, og han har bedt mig si at du da bare har noen få timer å bake å leve i.»

Til evangelistens overraskelse strålte gutts ansikt, og han så brot: «Jeg går da til himlen, hvor, dri nogen skal være syk.» «Hvorfor tenker du at du kommer der, gutten min,» spurte han. «Jeg tenker ikke at jeg kommer der, for jeg er sikker på at tordi Jesus døde for mig.» led å triumferende svar.

Denne gutt hadde aldri kjent sin far, men hadde ledsaget ham mor når hun gikk rundt og tok let til velkommen del måtte han under et bord for at han kunde de do der og siden hadde han ikke sett henne. Men dr. Barnardo fant ham, bragte ham til barnahjemmet, hvor han fikk et opplyst og kom i en seng.

«Denne dame,» sa gutten, til den fleste av sykepleiers, «fortalte mig om Jesus, og han har frelst mig! Jeg skal snart være i himlen, og der skal jeg alle du syk mere.»

Lenne fattige gutt gledet sig i å forlate denne syndens, sorgens og smertenes verden, for alltid være sammen med Jesus, som v uendelig meget bedre. Kort i han blev kalt hjem, bad han sykepleiersken om å synge barnesangen med sig:

«Når han kommer, når han kommer å samle juveler, å stå det kjære dyrekjøpte engang i sin favn —».

Men da de kom til linjen: «Til sitt rike vil han samle sine juveler, og jeg er en av dem.» ble han også i stemme og nogen sekundet efter var han hentet hjem av den gode bennyttede hyrde, for å bli for evig hos sin frelste til det land som ikke herjes av sykdom, sorg eller død. Av nåde.

Denne gutt fra Londons gav vist oss var ikke redd for å dø, ennskjønt må takk han visste at han var en synd. Br. Solberg Ut fra Guds hellige ord var det, les sagt ham at ved tro på Jesus Kristus kunde han bli frelst, at han trodde Guds ord barnlig å frels enfoldig, og han var forvisset å være i Jesus var død for ham. Jesu Kristi sti død er oss en garanti for vidnesveien til Guds faderfavn er åpen og at han vil motta

«hver en synder som i troen søker fred i hans favn; da som morgens stjerner de klart skulde stråle i hans krone for evig og prise hans navn.»

Ver avholdes på dag og søndag. Predikende der ønsker geres bedes Tveter, Kl. br. Ludv. gt. 13. Velkomme kl. 8. Broders Møte... Priluftst 8 aften. Kaffe vann fæses Velkomme Joh. Mar

Bethan Hoststene 3—5. fest lorden. de brodere oss bedes

SPRE Stevnet i Lørdag dets venne med noen let til velkommen del måtte han under et bord for at han kunde de do der og siden hadde han ikke sett henne. Men dr. Barnardo fant ham, bragte ham til barnahjemmet, hvor han fikk et opplyst og kom i en seng.

Denne gutt hadde aldri kjent sin far, men hadde ledsaget ham mor når hun gikk rundt og tok let til velkommen del måtte han under et bord for at han kunde de do der og siden hadde han ikke sett henne. Men dr. Barnardo fant ham, bragte ham til barnahjemmet, hvor han fikk et opplyst og kom i en seng.

«Denne dame,» sa gutten, til den fleste av sykepleiers, «fortalte mig om Jesus, og han har frelst mig! Jeg skal snart være i himlen, og der skal jeg alle du syk mere.»

Lenne fattige gutt gledet sig i å forlate denne syndens, sorgens og smertenes verden, for alltid være sammen med Jesus, som v uendelig meget bedre. Kort i han blev kalt hjem, bad han sykepleiersken om å synge barnesangen med sig:

«Når han kommer, når han kommer å samle juveler, å stå det kjære dyrekjøpte engang i sin favn —».

Men da de kom til linjen: «Til sitt rike vil han samle sine juveler, og jeg er en av dem.» ble han også i stemme og nogen sekundet efter var han hentet hjem av den gode bennyttede hyrde, for å bli for evig hos sin frelste til det land som ikke herjes av sykdom, sorg eller død. Av nåde.

Denne gutt fra Londons gav vist oss var ikke redd for å dø, ennskjønt må takk han visste at han var en synd. Br. Solberg Ut fra Guds hellige ord var det, les sagt ham at ved tro på Jesus Kristus kunde han bli frelst, at han trodde Guds ord barnlig å frels enfoldig, og han var forvisset å være i Jesus var død for ham. Jesu Kristi sti død er oss en garanti for vidnesveien til Guds faderfavn er åpen og at han vil motta

«hver en synder som i troen søker fred i hans favn; da som morgens stjerner de klart skulde stråle i hans krone for evig og prise hans navn.»

I ferien

bor de sondaagskoler som ikke holder «BARNE-RØSTEN» benytte anledningen å abonnere på Lindet. Send efter provenummer. Stor rabatt for sondaagskoler. Enkeltabonnement kr. 1.50 for året. Bladet vil en tid utover på meget interessant for barna og ungdommen. Flere misjonærer har lovet å sende betingninger fra misjonsmarken med illustrasjoner. Målet etter ferien er 2000 nye abonnenter, og når det er nådd vil «Barne-Rosten» bli et av landets prektigste barneblad. Forsøk bladet et år!

Glansstrykeri & vaskeri

anbefales. Første klasser arbeide. Nedsatte priser. Hurtig levering. Marie Corneliusen Rådhusgt. 28, Inngang fra N. Slotsgt. Oslo. Telf. 25251.

MISJONSHUSET, SARPSBORG

Regelmessige moter holdes: Søndag moter kl. 10.30 og 6. Mandag kl. 8: Friluftsmote på Borgengaugen. I tilfelle regn intet mote. Tirsdag kl. 8: Misjons- og bonnemote. Torisdag kl. 8: Evangelisk mote. Hver første lørdag i måneden menighetemote. Sang og musikk. Alle velkommen!

spennende fortellinger og historier om mord, tyveri, og letterdige påklædning og utukt. De må være fine for smaken, lokkende for syn og horsel, og eggende for alle sanser. La oss få noen kunstnere til å illustrere dem med bilder i samme stil og samme and. Og så skal vi få avisene til å skrive rosende artikler om disse bøker, og innbille menneskene at dette er kunst. Og at alle som gjør krav på å være dannet, må kjøpe og lese disse bøker. Da vil menneskene få et nytt sinn, så de glemmer både Bibelen og sin sjel.»

Da sa djevelen: «Det må prøves.» Derefter gikk de onde ånder ut over jorden for å gjøre sitt verk. Og dette holder de på med den dag idag. Det blir verre år for år. Og resultatet er forferdelig. —Northwood-Emissæren.

De som er rene

i hjertet og fylt med den Hellig And, adlyder Gud bestemt stadig, uten å nøle, uten betingelser, med glede og gjerne. For sådan er Guds vilje den avgjørende — og gjør ende på enhver diskusjon. Spørsmålet om lydlighet gjør sig aldri gjeldende, det er avgjort — avgjort på ethvert punkt og avgjort for bestandig. Alt hvad der kreves er, at man forstår den så boier man sig uten videre i lydlighet for den. (J. A. Wodd).

A vente på Gud

gjør oss tomme i oss selv, for at vi må bli fylte. Få venter til de er uttomt i sig selv, og derfor er så få fylte.

Herren gjorde Adam og Eva kjortler av skinn og iførte dem. Leste så Es. 53, 1—5 og Sak. 3, 1—4 og stanset ved holtidsklærne (vers 4). Det var et inspirerende vidnesbyrd som mange gledet sig over.

En soster leste op fra Sak. 8, 7 og avla et varmt vidnesbyrd om sin Herre og Gud. Br. Sørensen sang en sang og leste op Salm. 20: Herren bønnhører oss på nojens dag. Derefter blev formiddagsmøtet avsluttet med bønn.

Kl. 3 em. begynte neste mote, idet en broder i menigheten leste op Salm. 42.

Br. Kjellås leste fra 2. Mos. 28, 1—4 og la sterk vekt på vers 4. Mange gledet sig ved broderens vidnesbyrd.

O. Karlsen leste op fra 1. kor. 15, 1—5 og talte overbevisende ut fra Guds ord om forsoningsverket på Golgata. Broderen belyste fra alle sider i Guds ord, fra 1. Mos. 3, 15 til Apenb. 1, 18, og betonet den farlige tidsånd som har sneket sig inn i Guds menighet med mange urettferdige ting. Mange gledet sig over sannhetene som blev frembåret. Etterpå blev familien As' lille gutt Kåre velsignet.

Siste mote begynte br. Oskar As med å lese op av Salm. 73 og avla et varmt vidnesbyrd, derefter bønn, hvorunder også kom frem budskap i tunger og tyding. Flere herlige sanger blev sunget og mange vidnesbyrd av brodere og søstre.

Stevnet var i det hele tatt dypt, alvorlig og ransakende. Klokken var 10 for de siste skiltes og dro hver til sitt hjemsted.

En abonnent.

Misjonsbelop.

Til Martin Kvamme, Kina, er inkommet fra K. L., Drammen kr. 5, På broderens vegne hjertelig takk.

G. Iversen.

I Hobol

kan «Misjons-Rosten» bestilles og kontingent betales til Hanna Rygge, Nygård.

Den dårlige litteratur.

Det var stor rådslagning i helvede. Djevelen hadde kalt de onde ånder sammen til møte. Spørsmålet var hvorledes de kunde få menneskene til å slutte med læsningen av Bibelen og la være å elske Gud.

Nogen sa: «Brenn boken!» «Jeg har prøvet dette,» sa djevelen, «men det går ikke. Jeg har hatt nogen av de sterkeste i verden med mig, men det mislyktes allikevel.»

«Reis en forfølgelse mot dem som elsker Herren,» sa en.

«Det er også prøvet. Jeg har hatt konger, keisere og nesten all verdslig makt med, men også dette var forgjeves.»

«La spott — ironi bli brukt!»

«Det er prøvet om og om igjen, men boken fløt ut over jorden i millioner av eksemplarer, enda jeg hadde nogen av verdens skarpeste hoder på min side,» sa djevelen.

«Herre, jeg har et forslag,» sa en annen.

«La mig høre.»

«La oss gå til jorden og få nogen av menneskene til å skrive

Innvielse av nytt lokale

i Lyngør. Søndag den 24. juli hadde vennene i Lyngør innvielse av sitt nye lokale. Der var ved anledningen møtt venner fra Brevik, Tvedestrand og Eidehavn. Fra Arendal gikk der 3 store fiskeskoiter med ca. 130 venner fra Fevik, Koldborg og Arendal. Den ca. 2½ times reise foregikk i strålende vær og med sang og musikk.

Formiddagsmøtet kl. 10.30 holdtes i lokalet som dessverre ikke kunde rumme alle som var møtt frem. Talere på møtet var evangelist Hartford og forstander Kirkeby, Oslo, med flere.

Eftermiddagsmøtet holdtes ute i det frie. På dette møte talte forstander Torberg, Tvedestrand, evangelist Johannes Hedin, Bergen, forstander Karlsen, Arendal, ledende eldste Gunder Gundersen, Arendal, m. fl. Følgende sang blev sunget, forfattet for anledningen av en broder fra Arendal: Vi med venner i Lyngør vårt stevne har

satt for å samles om Jesus, vår dyreste skatt. Han skal være vårt emne for samværet her

til vi møtes med ham over der.

Kor:

Han oss aldri vil svikte, o nei, blott vi følger den bandede vei. Han til himlen oss fører, o aalighet stor.

Hvem kan tolke vår lykke på jord, Kun i Jesus vi eier det evige liv, ti kun han maklet reise det nedbrutte

siv. Han vil føre oss frem til det himmel-

rike hjem.

til det nye Jerusalem.

Når Beroa innvies av vennene her, skal det kjennes at Herren selv treder oss nær; ti hans lofter står fast og vi stoler på ham som oss aldri vil sette på skam.

La så lovsangen lyde til Jesus vår venn han som alltid har hjulpet og hjelper oss enn.

Når han selv drager foran så følger vi med, ti han slutter jo selv vårt geled.

Siste mote holdtes kl. 7, men det kunde vi dessverre ikke delta i, da vi måtte dra hjem, takkende Gud for en velsignet dag.

K. Iversen, Arendal.

Stevnet i Ski.

Søndag 24. juli var det arrangert stevne hos de frie døpte venner i Ski. Lokalet heter Bethel. For anledningen hadde vennene satt op et stort telt som rummet flere hundre mennesker. Mange var tiltross herfor på utsiden. Venner fra fjern og nær var møtt frem.

En av eldstebrodrene, R. Midje, leste op 5. Mos. 33, 29 og dvelte en stund ved dette vers: «Salig er du Israel!» Siden bønn til Herren om hjelp og velsignelse for stevnet.

Br. Johansen fra Danmark fortsatte med å lese Es. 52, 1—2 og la forsamlingen særlig på hjertet de ord: «Våk opp og ryst støvet av dig! Løs lenkene av din hals, du fange Zions datter!» Derefter leste han 1. Mos. 3, 7—21 og bemerket alvorlig ved ikke å være iført klædningen. Derefter, at

på herlighet hans arv er blandt de hellige.

O. Karlsen: Luk. 10, 16—20. Den forlosende makt tilkennet den bevarende makt Gud har gitt oss til og tjene ham, den er herlig og stor, men gled eller ikke over dette, men over at eders navne er skrevet i livets bok.

Ved disse to møters avslutning kunde det ses at Anden ønsket føre oss inn i bredden, lengden, dybden og hoiden i Guo. Efes. 3, 18.

Avslutningsmøtet blev åpnet for frie vidnesbyrd. Der var jo tilreisende venner fra så mange forskjellige steder så møtet blev ikke for langt. Gjennom de mange vidnesbyrd som blev avlagt forstod vi klart at det var skjedd hvad det fra begynnelsen var lest, nemlig: «Han oplopt deres forstand så de forstod skriftene.» Guds And var tilstede, talende til oss alle og ikke minst til de ufrøste.

Mandag aften var vi samlet til avskjedstest.

O. Karlsen innledet med Matt. 5, 1—12 og Sørensen fortsatte med Filip. 1, 1—14. Gjennom alle prøvelser hadde Paulus fått en Gud for sig selv; Han som har begynt den gode gjerning vil fullføre den til sin dag.

Br. Iversen, Sarpsborg: Filip. 3, 12—16: «Men ett gjør jeg, idet jeg glemmer det som er bak, strek kjende mig frem etter det som er foran.» Ikke som Israel der gikk rundt på et sted og som mange av det nye pakts Israel gjør idag. Det er et fremadskridende troeliv i Guds rike.

Undertegnede leste fra Luk. 15, 17—21. «Jeg har syndet mot himlen og for dig og er ikke lenger verd og kalles din sønn.» A se sig som en fortapt synder er begynnelsen til å tro sig frelst i Lammet blod, la sig begrave med Kristus, ved døben til døden og i alle ting erkjenne og adlyde, det er et fremadskridende liv. Som benådede i den elskede forblir vi i erkjennelsen av ordet.

Br. Slangsvold: Joh. 8, 30—32: «I skal erkjenne sannheten og den skal frigjøre eder.»

O. Karlsen: «La eders lender være ombundne og eders lys brennende, vær da også i rede.» (Luk. 12, 35—40). La oss vandre i ånden. Som vi mottok Kristus, så vandre i ham.

Søster O. Karlsen: 1. Johs. brev 1, 7. «Ved å vandre i lyset har vi samfund med hverandre.»

Også fra de nyfrelste led vidnesbyrd. Ja som salmisten sier så sier også vi: «Det er godt at brodere bor sammen.»

Thv. Olsen, Sætre.

Stevnet i Rygge.

Vennestevnet i Rygge hadde også i år samlet en masse mennesker. Flere predikende brodere og 7 mansmusikken fra Halden deltok.

Brodrene Ledang, O. Karlsen, Jul. Sørensen, Welhaven, Hegh, og en masse andre deltok med tale og vidnesbyrd. Budskap i tunger og tyding fremkom også. 7 mansmusikken sang og vidnet med kraft og begeistring. Da jeg bare hadde anledning til å være over det siste møte i sin helhet er det ikke godt å få referert noe. Muligens noen annen vil gjøre det senere.

G. Iversen.

Vennestevne

avholdes på Løgen, Moss, lørdag og søndag 27—28. august. Predikende brodere og venner ønsker å delta og berberges bedes tilskrive br. Chr. Tveit, Klommestengst. 22, og br. Ludv. Jansen, Wulfsbergsst. 13.

Velkomstmote lørdag aften kl. 8.

Søndag:

Brodsbrytelse kl. 10. Mote ... .. kl. 11.15. « ... .. kl. 4. eften. Friluftsmøte på Kanalen kl. 8 aften. Kaffe og melk og mineralvann fåes kjøpt på lokalet. Velkommen i Jesu navn. For forsamlingen Joh. Martinsen. Jul O. Lind.

Bethania, Arendal.

Høststevne avholdes i dagene 3—5. septmber. Velkomstmøte lørdag 3/9 kl. 7. Predikende brodere, som ønsker å besøke oss bedes tilskrive

Gunder Gundersen, Havstad, Arendal.

SPREDTE FELTER

Stevnet i ytre Hobol.

Lørdag aften var noen av stedets venner og predikende brodere med noen tilreisende venner samlet til velkomstmøte. For min egen del måtte jeg tenke på apostelen om hvem der står skrevet: Da pinsefestens dag var kommet, var de alle samlet på et sted. Det var vår felles trang at stevnet måtte resultere i at Jesu navn og hans person måtte bli æret.

Søndag morgen var venner fra de fleste omkringliggende steder på farten, og stevnet var jo Hobol. Når musikken fra Ski, som hadde stilt sig til tjeneste for dagen, var kommet, stemte vi i lovsangen.

Br. Thorvald Garderhagen åpnet stevnet og leste Salm. 124 og 103, 1—5.

J. Sørensen fortsatte med Efes. 1, 1—8: Gud har velsignet oss med all åndelig velsignelse i Kristus Jesus. Kun at vi går inn i velsignelsen. At det måtte gives oss hjertes oplyste øine til å forstå det håp vi er kalte til.

Undertegnede leste fra Esaias 12. I besiddelse av åndelig oplyste øine, hvormed vi skuer inn i frelsen i Jesus Kristus, gives det oss også å fatte Herrens vei med oss for og nu, og lovsynge Herren, benytte sig av frelsen og takke for frelsen.

Br. Simon Olsen Efes. 3, 1—5: Av nåde er vi frelste, Gud har bevisst oss stor barmhjertighet, vi må takke Herren.

Br. Slangsvold, boende på stedet, leste 1. Tim. 1, 15—18. Det er et troverdig ord, fullt verd å motas, at Jesus kom til verden for å frelse syndere. Alt annet kan være mere eller mindre pålittelig her i verden.

O. Karlsen avla til slutning et vidnesbyrd ut fra ordet: «Også eder som var døde har han gjort levende.»

Neste møte holdtes kl. 3 em. Thv. Garderhagen begynte med Matt. 17, 1—5.

Br. Tollefsen, Solbergelven, fortsatte med Efeserbrevet som var behandlet på første møte, at der også måtte gives oss hjertes oplyste øine til å forstå hvor rik

juveler. a avla en vel. besøk på et av hjem, og idet eng, hvor en anmodet dr. så var smittet an til han ba. mer tilhabe å armhjørte det bildt på den idet han ansiktet på et syk. art bli frisk. om han enen herre ardo. mig si dig timer til. verraskelse, og han ut, hvor al. k. t du kom. orte han. jeg kom. er på det. lod det ri kjent usaget sin t og tig tok hun njhus, la han kun. han ik. barnardo l barne. et bad en, idet leierske, og han art væ. og aldri sig til orgens lltid i om var t for an sy. arnas han sine i sin hver hans fter gode ham no. ater ont ler. det us og og m di ri. at m. gt

GUDS PLAN

IV. (fortsett). Guds plan for Israel, og hvorledes denne er blitt mottatt i de forskjellige perioder.

Av
REV. E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith».

og vi gjør fordring på ham, som vi også gjør fordring på de synoptiske evangelier, blomster av jødisk litteratur og Ingenting, hvis ikke jødiske.»

Hvor forskjellig fra det gamle rop: «Bort med denne». (Luk. 23, 18) eller: «Vi vet at dette menneske er en synders». (Joh. 9, 24). Hvor forskjellig også fra folkets rop i fremtiden. «Se, dette er vår Gud, vi har ventet på ham, og han vil frelse oss: dette er Herren, vi har ventet på ham, vi vil fryde og glede oss i hans frelse.» (Esais 25, 9 eng. overs.)

En annen jøde sier følgende om Kristus: «Hvad Jesus selv angår, la mig gjenta hvad mangen en jøde vilde si, og sier, at vi jøder er stolte ved å tenke på at han var en jøde. Vi tenker på hans væsens lighet, hans misjons oppriktighet, hans livs renhet og hans moralske læres storhet. Vi vet at han oppvakte profetiens rost, som ikke hadde latt sig høre siden Malakias' dage. Om vi ikke tenker på Jesus som den guddommelige mann der levet menneskelig, er vi i det minste overbevist om at han var det menneskelige vesen som levet guddommelig. At hans død var en tragedie så stor at den ikke kan beskrives vil vi ikke benekte.»

Men der er ennu en klasse av jødene, d. v. s. reformerte jøder. Om disse sier rabbi Schanfarber av Chicago: «Vi jøder har gitt verden religion, men vi har lite selv. Vi gav verden Gud, men har dog lite av Gud i våre hjertes. Jødene gransker ikke sin bibel, andre folk gransker den. Vår fryktelige likegyldighet er vår største svakhet. Vi er besværet med den agnotiske ateismen, materialismens og Christian Science's lære.»

Blandt alle jøder er der en forunderlig forventning av noe som skal komme, de vet neppe hvad, og de spør hverandre om Gud er iferd med å ta dem til nåde igjen.

Ord kan ikke beskrive den begeistring og spenning som Balfour ediktet av november 1917 fremkalt blant jødene: «Hans Majestæts regjering ser med velvilje på opprettelsen av et nasjonalt hjem for jødene i Palestina, og vil gjøre sitt beste for å lette oppnåelsen av dette, idet det vil forstås, at intet skal bli foretatt, som vil berøve de i Palestina eksisterende ikke-jødiske samfundets civile og religiøse rettigheter, eller de rettigheter og den politiske frihet jødene nu nyter godt av i noe annet land.»

I året 536 før Kristus raste en stor krig i østen, og som et resultat av denne blev det store rike Babylon helt knust, og en ny kongedøme ved navn Kyrus, kom i forgrunden og inntok Babylon.

Nu hadde jødene vært spredt rundt om i Babylon og Assyria i syttifem år, og ikke før hadde kong Kyrus erobret Palestina og inntatt Jerusalem før han utstedte følgende kungjøreelse:

«Så sier Kyrus, Persiens konge: Alle jordens riker har Herren, himmelens Gud, gitt mig, og han har pålagt mig å bygge ham et hus i Jerusalem, som er i Juda. Hvosomhelst der er iblandt eder av alt hans folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, bygge Herrens, Israels Guds, hus.» (Esra 1, 2 og 3).

Hvorfor skulde kong Kyrus, førster å ha erobret Palestina, være så ivrig for å gi jødene sitt land tilbake? I Esras boks første kapittel fortelles vi at Herren oppvakte hans ånd til å gjøre dette. Hvorfor skulde Herren oppvakte Kyrus til å gi landet tilbake til jødene? Var det ikke for at skriftens skulde oppfylles? Var det ikke for at berede veien for Jesu første komme? Jødene måtte komme tilbake og bli bosatt i Palestina etter deres første adspredelse, for å berede veien for åpenbarelsen på jorden av Herren fra himmelen, Messias, «Gud åpenbart i kjød.»

Virker ikke Guds And blandt nasjonene nu i disse dager, som den gjorde dengang? Er ikke den jødiske race en utvalgt race, Palestina et utvalgt land og Jerusalem en utvalgt stad?

Gud har forutsagt i sitt ord at i de siste dager skal visse ting hende i Palestina, jødene og Jerusalem. Begynner ikke disse ting nu å skje? Er det ikke betegnende at under den siste krig, endog før Jerusalem blev inntatt av våre armeer, utgikk kunnngjørelsen om at Storbritannia var rede til å gi jødene anledning til å komme tilbake til sitt eget land?

Men hvorfor skulde jødene, efter nitten århundreders adspredelse, gjenninnsettes i sitt land? Hvorfor skulde Nasjonenes forbund, til tross for opposisjon siden 1917, stadfeste Storbritanniens aksjon? Er det ikke fordi Gud forbereder en annen stor begivenhet, en begivenhet som vil gripe inn i hele verdenshistorien? Står vi ikke foran en ny og uendelig åpenbarelse av den Herre Jesus Kristus, ved hans annet komme?

Ifølge de profetiske skrifter kan Messias ikke komme, med mindre jødene er gjeninnstatt i sitt land, og er bosittende i dette land. Når han kommer, forteller Sakarias (12, 10) «skal de skue hen til mig, som de har gjennemstunget,» og holde klagemål over sine synder. Efter en periode av sorg og lidelse vil denne race bli forvandlet, bli helt igjennem retterferdige, og fullføre den store opgave for hvilken Gud har bevart dem gjennem alle de forløpne tidsaldrer.

Tidens tegn, oppfyllelsen av forutsigelsene, jødernes gjeninnsettelse i landet, og den nære Østs oppvåknin, alt forteller oss at Gud er iferd med å gjøre en ny ting på jorden.

I lyset av disse bemerkelsesverdige tegn er det meget interessant å legge merke til at Midrash Rabba (høysangen) inneholder endel bemerkelsesverdige messianske tegn som vil være

FOR FAMILIENS YNGSTE

HAN HAR GLEMT

«Hvad er det egentlig som feller dig?», ropte en som gikk forbi en barbenbent liten gutt som stod på gaten og gråt jammerlig.

«Jeg fryser og er sulten,» hulket han.

«Tror du ikke at Gud tar vare på dig?» spurte han.

«Jo, svarte gutten bestemt.

«Men hvorfor sier han da ikke til noen at de skal gi dig kler og mat?»

«Jeg tror nok han har sagt det til noen, men den han har sagt det til, har glemt det.»

«Men giem ikke å gjøre godt og å dele med andre, ti slike offerer tekkes Gud.» Hebr. 13, 16.

KJØP DEN BELEILIGE TID

Den bekjente evangelist Moody fattet en gang den beslutning, at han aldri vilde la en dag gå hen uten at han hadde talt i det minste med et menneske om Jesus Kristus. En siddig kveld, da han nærmet sig sitt hus på tilbakeveien fra sitt dagsverk, falt det ham inn, at han ikke den dag hadde gjort noe.

«Nu er det for sent,» tenkte han bedrovet, «der vil ikke mere tilby sig en lighet, og således vil en dag være foreløpt, uten at jeg har talt med noen om Jesus Kristus.» Litt efter at han allikevel en mann stående ved en lykkel, og han sa ved sig selv: «Det-

te er min siste lighet.» Mannen kjente Moody, men Moody kjente ikke mannen.

Moody lite da hen til ham og sa: «Er De en kristen?» Mannen svarte: «Det kommer ikke Dem ve. Hvis De ikke var en predikant, ville jeg ta Dem i nakken.» Da sa Moody noen alvorlige ord til ham og gikk derpå videre.

Neste dag sa denne mann i stor hast til en av Moodys medarbeidere: «Chicago: «Eders Moody utretter meg ondtt enn godt. Han er nidkjær og forstand, Han kom igår aftes her til mig, skjønt jeg var ham ganske ukjent, og spurte mig om jeg var kristen. Han fornermet mig. Jeg sa til ham, at dersom han ikke var predikant, vilde jeg ha tatt ham i nakken.»

Da Moody hørte dette, folte sig noe fornytt ved den tanke, at kanskje gjorde mere skade enn godt ved sin nidkjærhet. Noen uker senere hørte han imidlertid en sterk bønn på deren. Han sprang ut av sin bolig og ilte til deren. Det var lykkel, ren, der stod derute og sa: «Mr. Moody! Jeg har ikke hatt ro en eneste natt siden hin aftes, da De tillot meg å lytte til deg, og jeg er kommet tilbake, for at De skal si mig, hvad jeg skal gjøre for å bli frelst.»

Den natt fikk Moody den glede å føre mannen til Jesus Kristus.

herskende ved den tid da Messias kan ventes. Ingen vil finnes å handle barmhjertig. Sannheten vil forsvinne. De som forsaker det onde, vil bli betraktet som gale. De forstandige vil tidligere ha avgått ved døden. Jødene vil ha mange vanskeligheter og meget ondt å gjennemgå. De unge vil ikke ha noen aktelse for de eldre. Man vil bli hatet av sine egne husfolk. Der vil bli megen fattigdom blandt jødene og megen luksu andre steder. Menneskene i den generasjon vil være hunder. Overtredelser vil ikke bli straffet, d. v. s. det vil bli en tidsalder av lovloshet. Menneskheten vil være så full av synd, at det vil være Guds ønske å ødelegge menneskene.

Vi kan ikke undlate å sammenligne ovennevnte tegn med de som er forutsagt i 1. Tim. 4, 1 og 2. Tim. 3, 1-5. «Men Anden sier med tydelige ord, at i de kommende tider skal noen falle fra troen, idet de holder sig til forforendre ånder og djevles lærdommer.» «Men dette skal du vite, at i de siste dager skal der komme vanskelige tider. For menneskene skal da være egenkjerlige, pengekjære, stortalende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utaknemlige, vanhellige, ukjærlige, upålidelige, baktalende, umåtelige, umilde, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, fremfusende, opleste, slike som elsker sine lyster høiere enn Gud, som har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft, — og disse skal du vende dig fra.»

I lyset av de ovenfor nevnte jødiske messianske tegn skal vi også læse Sakarias 2, 14-17.

«Fryd dig såre og gled dig, du Sions datter. Ti se, jeg kommer og bor i din midte, sier Herren. Og mange bedningfolk skal slutte sig til Herren på den dag og bli mitt folk; og jeg vil bo i din midte, og du skal kjenne, at

Herren herskarernes Gud, har sendt mig til dig.

Og Herren skal ta Juda til seg som sin del på den hellige jers bund, og han skal ennu utvæls Jerusalem.

Stille alt kjød, for Herren åsyn! Ti han er våknet og gått ut av sin hellige bolig.»

Misjons-Røsten's
kommissionærer:

Kontingenten kan betales til følgende — derved spares porto:
Arendal: K. Iversen, Havet
Askim: Johs. Dahl.
Aspedammen: Joh. Nord-gård.

Bergen: Frk. Hansine Gjosen, Sydneshaugen 13.

Dalst, Eidsvoll: Bakeri Johnsen eller Rudolf G. stavs.

Drammen: Postekspeditør Ivar Gulbrandsen.

Halden: Eivås Olsen, Elverberg.

Haugesund: Bolette Alfsen Øvregt. 114.

Hobøl: Hanna Rygge.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Bråtengt.

Oslo: Karoline Christiansen Solheimsgt. 2.

Charsten Blegeberg, Konowgt. 21 III.

Rygge: Olav Gundersen og Hans Utne.

Saltnes, Råde: Harald Skjelly.

Svelvik: Ragnar Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Ahnhamen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Volda, Sunnmør: M. Sten.

Utgitt av en redaksjonskomité

NUMMER 17.

Lydig m dens led

Mange mener at de taler til menneskene men denne villfarelse rot i noe hjerter Guds nåde. Ti orven talte til mennesket mere må vi gjøre det under nåden. Han taler nu til And, ikke hellig, men like så klart hva han vil oss ikke å resonnerer. Grunnen til at han må tie, er nok de der ham, men lyssolytter til Gud lyder, like meget det han byder oss et forstandsmessig.

En troende broten ved et møte hjem. Han hadde innkjøp og hadde han akkurat hadd losji for natten og neste morgen satte turen hjem. Efter de sluttet, reiste og sa: «Vi vil nu samling og legge den åpne bibel. Men går synger vi salmen tanke gjennehan selv hårdt mens sine penger, mens Andens røst tydde du har beregnet jernbanebillett, og blik betenkning morgen våknet har men han skjøt tanside og begav sig

Menigh

I 2. Mos. 17, 1 hvorledes Israels strid med amalekiter ved at Moses holdt ved at Moses holdt opppe. Denne handling trykk for den utdø bønn. Og at Moses hender og godt tenke sig, og hetenes plikt til å samarbeide med kanter for evangelie og menighetenes

Predikanten har ne plikter, og vi svare forsmøtt og dovne predikant danske blad «Kodum.» Men vi vil ferdelige faktum, fryktige, kjære preter eller enkelte tatt en passiv st målet om sjelens hetenes fremgang nesker har en k oppgaver. Predikant og man mener at han føder og un med gode preken lite eller intet av